

Universitätsbibliothek Paderborn

**Novum Gratiæ Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris,
Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ
Coenobii In Bvrgos**

**Ameyugo, Francisco de
Coloniæ Agrippinæ**

Caput V. De prompta parataque semper obedientia Ven. Virg. Sor. Joannæ
à Jesu Maria.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

copulastis, fidemque Sponsalem sti-
pulari manu addixistis, cur manum
illam nunc perfidè retrahitis? Arbitri-
amini forte, amicitiam DEI posse
cum saeculari unquam convenire?
Quæ communicatio luci ad tenebras?
Longè minus in DEO Sacra Vir-
gine amor humanus cum Divino
convenit. Quid ad hæc respondere
valetis? Quid animo agitatis, aut quid
requiritis? Si unaquæque vestrum
DEO se fædere Sponsalitio devovit,
cur hominibus placere gestitis? Si ho-
minibus placere vultis, cur vos DEO
desponditis? Beata est Sanctimonialis
illa, scribit D. Hieron. ad Virg. Eusto-
chium, in fine, quæ uti hæc Sponsa di-
cere corde atque ore potest, JESUS
est amor meus. JESUS est Sponsus
meus. JESUS est DEUS meus & o-
mnia.

C A P U T V.

*De prompta parataque semper Obe-
dientia Ven. Virg. Sor. Joanne
à JESU MARIA.*

Angelicus Doctor, D. Thomas Aquin. 2.2. q. 180. a. 8. probat suo
more efficaciter, tres inter Virtutes,
qua Religiosum statum coronant,
supremam coronam obtinere Obe-
dientiam, Paupertatique atque Casti-
tati lauream præcipere. Neque ambi-
gendum est, quod Obedientia inter
Virtutes tanquam eximium monile
reuceat, eo quod præcipius animæ
nostræ thesaurus, libera voluntas no-
stra DEO per eam offeratur. Virtus
tamen hæc, tunc potissimum elucet
præ aliis, cum nos principaliter ac si-
ne medio DEO obedimus, & propter
eum Præpositis nostris, quis ejus vices

gerunt. Discremen inter utramque *Obedire* ne-
est, quod prior sit in consideratione *DEO*, an
DEI, à quo præceptum emanat, *homini præ-*
nobilio, posterior sit perfectior propter *Deum*
propter hominem, qui *Obedientiam* sit perfe-
cta. Voluntas equidem nostra, *etiam*,

non gravem patitur contradictionem,
ut *DEO* obediatur, per se ipsum ac si-
ne intermedio aliquid præcipienti, ac
verò hominis præceptis parere, tamet-
si *DEI* intuitu id fiat, hæc sane in re
insignem experitur voluntas nostra
repugnantiam. Quoniam ergo major
reperitur fortitudo heroicusq; magis
animus invincenda voluntate nostra,
idcirco pro majori etiam illud virtute
habendum est.

De perfecta Obedientia, quâ nim-
rum Ven. hæc Virgo Sacro Sancta
Altissimi præcepta summâ excellenti-
imperavit, ultra nihil dicendū videtur,
quam quod superiori Capite addu-
ctum est de Charitate, de qua veluti
fonte integra hæc cum Divina volun-
tate conformitas profluit. Solum re-
stat ut nunc aliquid memoremus de
perfecta illius Obedientia, quam Su-
perioribus suis exhibuit, in quo nu-
cleus Virtutis hujus est situs, Excel-
lens cumprimis eo in genere eximia-
que fuit Sor. Joanna. Siquidem ut
Christum sequi posset, nihil aliud
Sponsa ejus videbatur, nisi ut per om-
nia esset obediens. Puncta aliquo
hic afferre est animus, que ipsa memo-
rat, è quibus ingens illius amor virtu-
tis hujus clariſſime perspicietur.

Num. 47. ita irquit, singularem
donavit mihi D. DEUS gratiam,
quod Obedientiam attinet, nimirum
quod peculiare mihi semper es-
set solatum habere quæciam
Ddg ejus

Quam ad- cui obsequerer. Cumque adhucdum
miranda in versarer in sœculo obediens fui ad ip-
seculofuerit sas usque ancillas, reperiebamque in
joannaobe- eo gaudium & quietem. Gravissimè
dientia. quoque sentiebam, quòd gratias mihi

reticeo, illico pœna mihi à Domino imponitur, quod profectò ingenti est dolori, siquidem cùm Divina Ma- jesta advenit ad castigandam Jani- mam, quodlibet Domini verbum illi magnum est supplicium.

Num. 75. explicat se luculentius sequenti sermone. Diebus hisce cùm in Oratorio essem cuperem que ma- gnopere cunctis subjici hominibus, Divina Majestas mihi te visendam stitit, cum duobus SS. Patribus meis Francisco & Dominico. Contigit hoc vespere per vigilii S.P. mei Francisci, Majestas Divina ad me ait: Filiolia, summo ego perfundor gaudio ob tui ditionem desideriumque cunctis mortalibus obsequendi, nam ego ipse obediens fui usque ad mortem, illi qui me frui cupiunt, suam voluntatem nunquam non alienæ subdant necesse est. Atque his largam benedictionem mihi impertiit.

Qui DEO
Ex omnibus hisce propriis Christi frui vult, Sponsæ verbis clarissimè colligitur, suam v- quām perfecta, quamque accepta luntiam DEO fuerit Sponsæ suæ Obedientia. alienæ sub- Si quis tamen forsitan verbis ejus fidem habere nolit, operibus credat: inspiciat etsi totum ejus vitæ tenore, tuncque liquidò comperier, totum vitæ illius decussum, perfecta fuisse Obedientiæ curriculum. In tenera Joannecw- ãtate Parentibus suis famula D. tan- sus vult, sui topere fuit obediens, ut nunquam cursus obr- jussa eorum præterierit, imò, quod dientia. majus est, præter suam voluntatem animum matrimonio adjecit, eò dun- taxat ut Parentibus morem gereret atque complaceret. Matrimonio juncta, viro suo semper Christi Spon- sa in tantum subiecta fuit, ut mandatis ejus

Quantam
vim habeat
Obedien-
tia.

Num. 65. post enarratas quasdam insignes gratias, quas in sua puerili æra te à Domino est consecuta, pergit deinceps atque air: Omnes has, aliasq; permultas res mihi Dominus purè gratuitò concessit. Ego verò ut Creatura, non sat eas adverti. Postmodum verò memoriam complures earum subière. Et quidem certum est cogitasse me illas reticere, præ nimio rubore, quem inde con- traxi. Per magnam tamen vim haber Obedientia: siquidem cùm eò ven- tum est, ut mihi ex Obedientia quidpiam præcipiat, mille sim potius mortes subitura, quām Obe- dientiam neglectura, neq; aliter et iam facere possum, quippe quæ introlitus magnam vim impellentem persentiam, atque si ducta pudore, supprimere quidpiam velim, singularem intus cruciatum sentio, donec foras cum eo prodeam. Si verò quid

ejus nunquam contrauerit, neque ad atroces plagas, cruciatus atque tormenta, quæ illi intulerat, os suum unquam aperuerit. In viduitate sua Cūtatoribus atque Conscientiæ suæ præsidibus adeò ex asse integreque paruit, ut in ecclasiis etiam, Virgo obediens summâ velocitate iussa Præsidum suorum ad punctum impleverit exhausteritque. Dehiac in Religioso statu tantos in hac virtute Christi Sponsa fecit progressus, ut velle aliud non habuerit, quam unicum suorum superiorum, quod tunc liquidò deprehensem est, quando injunctionem ei fuerat, ut DEUM exoraret, quod sibi stigmata impressa adimerentur. Mandato huic tam præstanti modo illa paruit, ut ejus postulationi DEUS pariter obsecundaret, eò quod tanitâ perfectione Superiorum suorum voluntati paruerit.

Confirmandæ veritati huic per bellum suppetit testimonium, Epistola videlicet, quam suâ manu Sor. Joanna exaravit, ad A. R. P. F. Joannem de Mata Prædicatorem Generalem S. Ord. D. Dominici, qui scriptis suis ita passim clarus notusque est, ut Sol radiorum suorum lumine. Fuit is aliquanto tempore ejus Pater ac Dux spiritualis, eodemque planè tempore, quo Prælati Strictioris Observantiae S. Francisci, justis ex causis Monialibus S. Claræ Burgi præceperant, ne ulla illarum pluries in hebdomada, quam binâ vice ad S. Synaxin accederet, cuius quidem rei causâ quædam ejus Cœnobii Sororum stomachabantur, aulæ etiam intempestivo zelo Ancillam D. Joannam redarguere, quod tam facile paruerit.

Hanc igitur ob rem Sor. Joanna Epistolam spirituali suo Patti dixit, cuius hic tenor est. Monasterii hujus Virgines cum tantâ sint virtute prædictæ, cupiunt quædam earum Christum quotidie, aut ad minus frequenter sumere. Præceptum porro est nobis, non crebrius quam bis in hebdomada communicate, videlicet feriâ s. seu Jovis die, & Dominicâ. Prima, cui mandatum hoc intitulatum est, ego fui: cumque me virtutis tantopere inopem, tamque parum Religiosam reperiā, præceptum istud magna cum complacentia acceptavi. Ut verò Sancti moniales videtur, me ad S. Communionem non accedere, quodque ego mandatum illud prompta voluntas erat lensque acceptâsem, adversariæ sunt mihi dicentes, cur me illi non opponam? Risus ad hæc affatim, quippe cur unica sit voluntas obedire, siquidem id meâ plurimum interest. Verba isthæc digna oppidò sunt, quæ omnium Sanctimonialium cordibus altissimè imprimantur. O præcella spiritus politica! Mirata quidem es illos qui, quantum regimen statumque spiritus attinet, præterlapsa tua tempora magnifice coronârunt, nunc verò haudquam cedis temporibus præteritis; sed & venturis sero annis in fastos historiasque servies.

Difficultas
duarum Obedientia enascitur, Sor. obediens Joanna voluptate, quæ in securitate securitate Obedientiæ reperitur, compensavit; compensata ut in Obedientia securitatem, in securitate quietem, & in quiete inter cætera ipsam etiam inveniret Obedientiam, talique ratione anima justificatur.

Ddd 2 simile

*Qui Pra-
positus suis
paret, Deo
ipso paret
fallique ne-
quit.*

simē per viam virtutis ducitur. Etenim qui Prælato suo aut Patri spiritali, qui locum DEI obtiner, obsequi paret, DEO ipso paret. Neque patietur fidelis DEUS ut obediendo unquam decipiatur, & contrario illi, qui proprium sensum caputque suum sequuntur, variis Diaboli parent illusionibus. Quod apprime notavit S. Abbas Moyles, qui apud Cassian, Collat. 2. cap. 10. ita dissevit: Primavera humilitatis probatio est, ut omnina instantia opera suo Superiori aut Patri spirituali revelentur, atque in omnibus arbitrium ejus quisque sequatur, hac namque ratione homo non errabit, sed directam tenebit ad Cœlum viam. E contra si quis proprio suo sensu obsequitur, nullum in virtute passum promovebit, sed Diaboli constrictus laqueis captivus tenebitur. Præcelsus ille gradus, quem Obediens Virgo nostra in hac virtute attigit, mirus ac singularis fuit, quando nimis rumpit nisi unquam, ne minimum quid, sine spiritualis Patris sciū scitu egit. Nunquam illa bis aliquid interrogavit, nec unquam ad preceptum aliquod responsum dedit, proprium namque sui amorem Sponsa Domini tantopere subactum tenuit mortificavitque, ut is nusquam se erigere insurgeret in eam prævaleret, tametsi alioqui ob amorem proprium subinde scrupulus aliquis in conscientia ejus oboriretur, leseque proderet. Cum hoc viatorio Obedientia baculo progrediebatur illa in virtutis via non tutò solum, sed quasi volatim pernicierebatur per angustum perfexionis callem; dum videlicet opera nostra quæ suaptè alias naturâ patrum

valent, Obedientiâ velut Regio quadam signaculo conspicua pretiosaque redunduntur. Veritas hæc, quæ in Operatu bona Theologia pro certa habetur, D. parum & Brigitte Cœlitus patre facta fuit. San- lenta ob- Etæ hæc Vida impedio dedita erat diendaria castigationi sui corporis, quod id eo datur pro pacto Christi configuraret corpori. tiosa. Judicabat aliquando Confessor ejus consultum sanitatis gratia fore, piam Vidam ab eisdem penitentiæ operibus cohibere. Obtemperat illi S. Brigitte, tametsi metueret remissione hanc fore sibi fortasse in progressu virtutis impedimento. Ut igitur certa fieret, veritatemque eam agnoscere posset, apparuit ei Sanctissima Virgo MARIA, & ait: Vide sis, filia mea; Si duo unâ die jejuno vacare velint, unusque illorum actu jejunet, et quod sit dominus libertatis suæ, alter verò qui Obedientiam vovit, jejunare intermitit, quamvis Superiores ita ei præcepérunt. Cito, sanè scire debes hunc posteriorem duplicum recipere remunerationem, primam quod jejunandi animum habuerit, alteram deinde quod Obedientis fuerit. Spiritualem hanc lectiōnem Divina Magistra MARIA discipulæ suæ Joannæ prælegit, Joanna que hanc etiam ad supremum iota & apicem adeo diligenter observavit, ut ne punctum unum inde præterierit. Quamobrem meliorem illa gustum reperit in obsequendo, quam ali in percipiendo.

CAPUT

*Nihil sine
scitu Pa-
trum spiri-
tualium egit
Joanna.*